

ADEVĂRATUL PROLOG

ÎNCERC SĂ ÎNCEP

Gemenii Templeton, Abigail și John, erau bla, bla, et cetera și aşa mai departe.

Da, recunosc, propoziția de mai sus nu e foarte reușită. Ei bine, nu am ce-i face.

Va trebui să fii îngăduitor cu mine, Cititorule. Nu am mai făcut astfel de lucruri înainte – adică nu am mai scris cărți și nu am mai spus povești unor străini care, sincer să fiu, s-ar putea să nu-mi prea placă. Da, da, mă refer la tine. Mi-ai fi fost pe plac dacă aş fi avut ocazia să te cunosc? Nu sunt prea sigur de asta.

Desigur, tu ai putea spune: „Poate că nici tu nu mi-ai fi pe plac dacă te-aș cunoaște, Naratorule.“

Chiar dacă sunt prea puține șanse să se întâmple aşa ceva, există, într-adevăr, o posibilitate.

Și totuși, dacă mă gândesc mai bine la o asemenea ocazie, nu mă pot abține să nu mă întreb:

Vreau să mă placă Cititorul? Oare chiar îmi pasă?

Cred că suntem cu toții de acord asupra acestui aspect. Nu-mi pasă. Credeți-mă, nu scriu aceste

cuvinte pentru că aşa vreau eu. Le scriu pentru că sunt obligat să o fac.

De aceea am scris SFÂRȘIT în Prolog. Sperasem că atunci când aveai să citești asta o să te amăgești cu gândul că ai citit o carte întreagă, pe care eu nu aş mai fi fost nevoie să o scriu.

Sperasem să ridici privirea și să-i spui tatălui sau tutorelui, sau fratelui, sau bodyguardului tău: „Măi să fie, dar ştiu că a fost scurtă cartea asta. Nu sunt sigur dacă s-a întâmplat ceva concret în ea, dar scrie **Sfârșit**, aşa că trebuie să se fi întâmplat ceva.“

Oricum, văzându-te pe tine că ai ajuns să citești asta, îmi dau seama că m-am înșelat. Nu am reușit să te păcălesc. Probabil că ești mai inteligent decât am crezut. Foarte bine. Dacă ești foarte, foarte intelligent, de ce nu scrii tu cartea asta?

Completați rândurile acestea:

Văd că nu ați reușit să le completați. Nu e chiar atât de simplu cum pare, nu-i aşa? În regulă. **ȘĂ MERGEM MAI DEPARTE.**

ÎNTR-O ZI, CU TREISPREZECE ANI ÎN URMĂ—

STAȚI PUȚIN,

probabil vă întrebați, „În urma“ cărui eveniment?

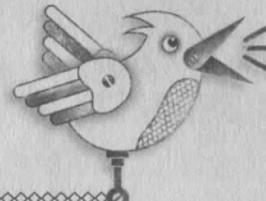
Nu s-a întâmplat încă nimic, deci cum poate fi ceva mai devreme decât nimic?

Ca răspuns, pot spune doar că mi s-a părut o idee bună să scriu: „Într-o zi, cu treisprezece ani în urmă“, dar acum nu mai sunt atât de sigur de asta.

Voi încerca să scriu din nou Prologul.

Așteptați puțin. Mai întâi să ne punem toți de acord cu ce este de fapt un „Prolog“. **Un Prolog este acea parte a povestii care se petrece înainte de evenimentele povestii concrete.** („Pro-“ înseamnă „înainte“, iar „-log“ înseamnă... mă rog, înseamnă ceva. Verificați voi. De ce trebuie să fac eu totul?) Scopul Prologului este de a preciza ceva important care va avea consecințe mai târziu.

Iată. Am stabilit de comun acord ce înseamnă Prologul. Adică, eu am spus ce înseamnă, iar tu, Cititorule, ai fost de acord cu mine. Acum, în sfârșit, scriu adevăratul Prolog.

ADEVĂRATUL PROLOG

ÎNCEP DIN NOU

Într-o bună zi, cu treisprezece ani în urmă, profesorul Elton Templeton se afla în biroul său de la Universitatea Elysian și stătea de vorbă cu un student. În mod normal, profesorului îi făcea plăcere să stea de vorbă cu studenții în cabinetul său, dar în ziua aceea era foarte îngândurat, pentru că soția lui urma să dea naștere primului lor copil.

Oricum, i se spuse că bebelușul nu era încă pregătit să se nască și că travaliul avea să mai dureze un timp, aşa că hotărâse să-și susțină, ca de obicei, orele de curs.

Se întâlnise cu toți studenții care își manifestaseră dorința de a vorbi cu el, cu excepția unuia singur.

Acest Tânăr, care arăta foarte bine, de altfel, venise în cabinetul profesorului pentru a protesta împotriva notei pe care o promise la cursul intitulat „Introducere în Dinamica Sistemelor.“ Știți ce înseamnă asta? Nu știți, desigur. Și totuși, eu știu.

Din fericire – atât pentru voi cât și pentru mine – ceea ce înseamnă e irelevant pentru povestea noastră.

Pentru moment trebuie să rețineți doar faptul că profesorul era un renumit inginer și inventator, și astfel ținea cursuri despre sisteme și dinamică.

Nota pe care profesorul i-o pusește studentului era un 4 – cea mai mică notă pe care o poți primi, de altfel. Profesorul nu mai pusește nimănuia un 4 până atunci (și, dacă vă interesează, nu avea de gând să o mai facă vreodată). Pur și simplu nu-i făcea plăcere să pună cuiva un 4 și nici nu-i plăcea să se certe cu cineva în privința notelor. Se simțea stârjenit de asemenea discuție.

Dar, după cum îi explică el studentului chipes, se văzuse nevoie să o facă.

– Uite ce e, zise profesorul. Nu mi-ai dat de ales. Ai trișat la toate examenele.

Acest răspuns îl enervă și mai tare pe student.

– Dar am fost prezent la toate cursurile dumneavoastră!

– Da, dar ai dormit la majoritatea, spuse profesorul. Și ai predat niște rapoarte care au fost scrise de altcineva, după cum s-a și dovedit.

Ușa de la cabinetul profesorului se deschise. În prag se ivi secretara departamentului de inginerie. Femeia era foarte entuziasmată.

– Domnule profesor! spuse aceasta cu sufletul la gură. Au sunat de la spital. Se nasc copiii!

– Oh, Dumnezeule, reuși profesorul să îngăime. În timp ce se ridica din spatele biroului său, el îi spuse Tânărului: Acum te rog să mă scuzi; înțelegi, se nasc copiii...

– Dar nu am terminat de vorbit! protestă Tânărul. Trebuie să-mi dați cel puțin un 8, altfel voi fi exmatriculat din facultate!

– Nu pot să-ți dau un 8, zise profesorul în timp ce și strângea grăbit hârtiile.

Își îndesă totul în servietă, după care își luă în mare grabă pălăria.

– Nu puteți pleca așa! spuse Tânărul. Trebuie să ascultați tot ce am de spus!

– Discuția noastră s-a încheiat, zise profesorul. Copiii mei vin pe lume, iar eu trebuie să ajung urgent la spital.

Profesorul tocmai se pregătea să iasă din clădire când avu brusc o revelație. Se opri la biroul secretarei.

AI SPUS CUMVA „COPILLI“?

întrebă el.

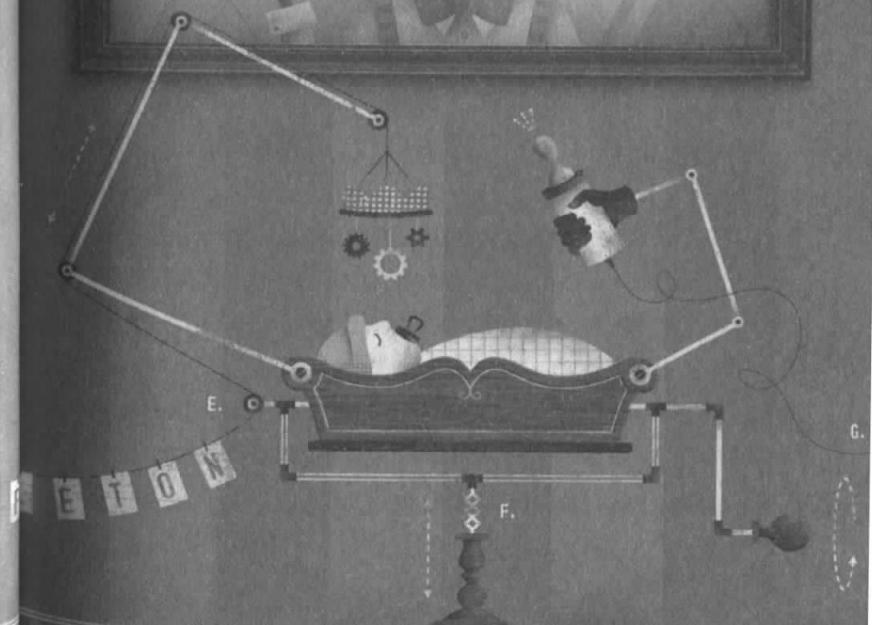
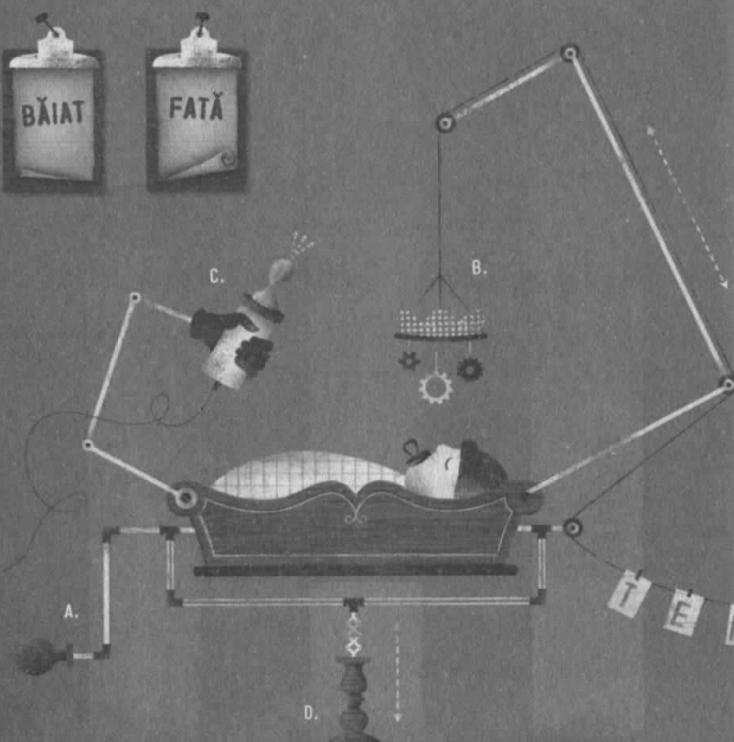
Femeia îi confirmă. Același lucru îl constată de altfel și profesorul Elton Templeton după ce ajunse la spital.

LIBRIS

Soția lui născuse *doi* copii, ceea ce înseamnă, după cum probabil știți, de două ori mai mult decât unul. Din întâmplare, atunci când doctorii îi făcuseră soției profesorului controalele periodice, nu observaseră că femeia avea doi copii și nu unul, un băiat și o fată.

Profesorul Templeton se declară uimit, dar și încântat la auzul acestei vești.

TEMPLETON

După ce o vizită pe soția lui ca să se convingă că se simțea bine (și află că se simțea perfect), profesorul se deplasă la salonul de nou-născuți – o încăpere specială în spital, locul în care dorm nou-născuții atunci când nu sunt lângă mamele lor.

Profesorul reuși să-și facă loc printre ceilalți adulți care priveau printr-un geam mare bebelușii adormiți. Fiecare dintre copii dormea în câte un pătuț deasupra căruia era agățat un cartonaș cu numele de familie al mamei.

Un carton mai lung pe care scria TEMPLETON era agățat deasupra celor două paturi apropiate în care dormeau doi bebeluși, unul lângă altul. Unul dintre ei purta o căciuliță albastră, iar celălalt una roz.

(*După cum știiți, probabil, când este vorba de bebeluși e cam greu de spus care dintre ei este băiat și care fetiță. Din acest motiv, unii îi îmbracă pe băieți în haine albastre și pe fetițe în haine roz, pentru a-i putea identifica mai ușor. Dacă hainele astfel codificate după culori îi avantajează pe bebeluși, făcându-i să arate grozav, cu atât mai bine.*)

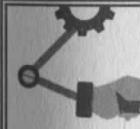
Profesorul făcu apoi ceea ce fac de obicei toți proaspătii tătici: bătu ușurel în geam, gângurind prostete

pentru a atrage atenția noilor săi născuți, care dormeau profund în momentul acela.

Profesorul purta hainele lui obișnuite, adică o pereche de pantaloni largi, de culoare albă, și o cămașă albă cu mânele ample. Arăta de parcă ar fi lucrat la spital. Probabil că de aceea, atunci când un bărbat îl văzu bătând în geam, deveni curios și îl întrebă:

- Cine sunt ei?
- Ei? a răspuns profesorul.

EI SUNT GEMENII TEMPLETON, DESIGUR.

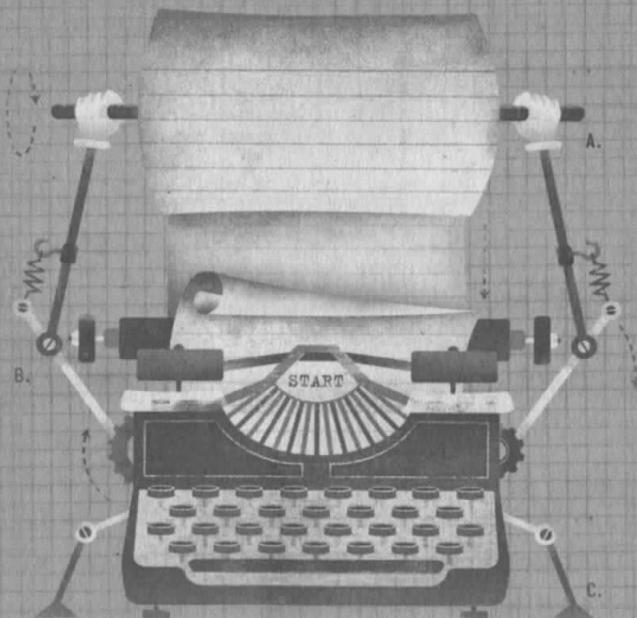

SCURT CHESTIONAR

1. Autorul a reușit să scrie adevăratul Prolog. Nu sunteți mândri de el?
2. Cum adică „nu”?
3. Explicați în cincizeci de cuvinte sau mai puțin de ce credeți că povestea va începe într-adevăr și de ce va fi grozavă.

CAPITOLUL 1

POVESTE CHIAR A ÎNCEPUT

Gemenii Templeton, Abigail și John, aveau doi-sprezece ani la moartea mamei lor.

Multă vreme femeia fusese foarte bolnavă, iar moartea ei nu venise chiar pe neașteptate. Și totuși a fost un eveniment extrem de trist atât pentru gemeni, cât și pentru tatăl lor, profesorul Elton Templeton.

IATĂ. AM ÎNCEPUT.

SCURT CHESTIONAR

1. Care erau numele celor doi copii, Abigail și John, gemenii Templeton?
2. Întrebare bonus: Nu există o astfel de întrebare. Treceți la întrebarea numărul 3.
3. Nu e un lucru extraordinar că am început, în sfârșit? (Indiciu: Nu, nu este. Înseamnă că trebuie să scriu ceva mai mult. **SĂ CONTINUĂM.**)